

Hoofdstuk 8

Homoseksualiteit

“Zo zeer heeft God de wereld liefgehad, dat Hij zijn enige Zoon heeft gegeven, opdat ieder die in Hem gelooft, niet verloren zal gaan, maar eeuwig leven zal hebben. Want God heeft zijn Zoon niet in de wereld gezonden om de wereld te oordelen, maar om de wereld te redden.” (Joh. 3,16-17)

In dit hoofdstuk worden de gevallen van homoseksualiteit bestudeerd die hun oorsprong vinden in een verwonding in de moederschoot. Wij beweren niet dat alle gevallen van homoseksualiteit op dezelfde manier kunnen verklaard worden. De bevindingen die hier volgen over dit complexe onderwerp zijn ook absoluut niet volledig.

Wij weten dat we uniek zijn en dat er vele oorzaken zijn van homoseksualiteit. Er zijn zo vele mannen en vrouwen die lijden aan dit soort ambivalentie in verband met hun seksualiteit, veel meer dan we zouden denken. Zoveel verborgen strijd! Zoveel pijnlijke splinters in heel hun wezen!

Tijdens de beoefening van onze bediening, zijn we getuige geweest van de genezing van verschillende mensen die, nadat ze aldus de wortel van hun homoseksualiteit ontdekten, besloten om de weg van hun genezing te aanvaarden. Maar zonder de hulp van de genade helpt het niet om een besluit te nemen. Het is geen kwestie van wilskracht! Je kan niet verlost worden van een binding of van een zondige toestand door een wilsdaad. Je moet je vastklampen aan Gods genade zoals een drenkeling zich vastklampt aan een reddingsplank.

We moeten ook een onderscheid maken tussen mensen die van hun zwakheid willen bevrijd worden, en zij die niet de moed hebben om afstand te doen van het onmiddellijk plezier van hun eventuele relaties. Dat is ook het geval met mensen die zo diep in hun homoseksualiteit vergroeid zijn, dat ze noch de kracht noch de moed hebben om hun leven helemaal om te gooien.

We richten ons in dit hoofdstuk in het bijzonder tot allen -mannen en vrouwen- die gebukt gaan onder hun seksueel onvermogen, zij die de indruk hebben dat zij homoseksueel in aanleg zijn, die in angst leven omdat ze zo zijn of al enkele malen gezwicht zijn voor de verleiding. Wij herhalen hun met klem wat de engel zei tegen Maria: *“Voor God is niets onmogelijk.”*

Het is belangrijk om de wortel op te sporen van die afwijkende seksualiteit of van de onmogelijkheid om de seksualiteit te beleven zoals God ze bedoeld heeft.

We hebben mensen gehoord die op het ogenblik dat ze zich wilden engageren in een huwelijk met de dramatische vraag geconfronteerd werden of ze wel in staat zouden zijn om hun seksualiteit te beleven. Vanuit deze vraag begonnen ze zich vaak af te vragen of ze geen homoseksueel waren.

Dat was het geval bij een jonge man van 25 jaar die verloofd was met een mooie jonge vrouw. Opeens begon hij zo sterk aan zichzelf te twijfelen dat hij in een diepe angst terecht kwam. In zijn verscheurdheid van dat ogenblik maakte hij voor zichzelf uit dat hij in zichzelf een zekere ambiguïteit gewaarwerd en dat het beter zou zijn zichzelf als homoseksueel te erkennen.

Waar lag bij hem de oorzaak? Toen hij 7 jaar was, werd hij gehypnotiseerd door een professor die hem verplicht had zichzelf te bevredigen. Dit gebeuren was niet alleen diep in zijn onderbewustzijn gegrift, maar had ook de scheefgroei van zijn seksuele ontwikkeling veroorzaakt. Toen hij tot die ontdekking kwam, kon hij met Gods genade het evenwicht in zichzelf herstellen en een weg gaan van genezing door vergeving te schenken aan die professor.

De zwaarste strijd voor iemand die aan dit soort verwarring lijdt, is zichzelf als man of als vrouw te erkennen en te aanvaarden. Tijdens heel deze vaak heftige worsteling met zichzelf zal de Heer alle hindernissen tonen, die die man of vrouw beletten om zichzelf volledig te aanvaarden als man of als vrouw. Alle affectieve belasting, bitterheid, verkeerde beelden van de man of van de vrouw, van het huwelijk, het gezin, en van een kind, komen dan soms op een erg explosieve manier naar boven. Die nieuwe inzichten zullen hen die aan deze ambivalentie lijden, confronteren met de diepe afkeer van hun eigen geslacht. Ze zullen dan ook inzien waarom ze zich totnogtoe probeerden te beveiligen in hun dubbelslachtigheid, die de bron is van hun frustratie en onvruchtbaarheid.

Ieder heeft zijn persoonlijke geschiedenis en daarin moet hij de zieke wortel ontdekken, die hem belet om de rol te spelen die de maatschappij van hem verwacht.

De meest voorkomende vorm van homoseksualiteit wordt veroorzaakt door de ziekelijke wens van de aanstaande ouders om een kind te krijgen van een bepaald geslacht. Jammer genoeg beantwoordde het kind bij de geboorte niet aan die wens van zijn ouders.

Zo zijn er bijvoorbeeld moeders die vurig verlangen naar een meisje nadat ze al het leven hebben geschonken aan vier jongens. Zij gaan zelfs zo ver dat ze roze linnen kiezen omdat ze een meisje verwachten. Zij geven dat kind al een meisjesnaam en spreken ermee terwijl zij op hun schoot drukken. Ze ontwikkelen een tedere dialoog met dat kleine wezentje dat in hen groeit en programmeren het. Maar welke grote ontgoocheling als er op het ogenblik van de geboorte een jongen komt: een klein wezentje dat hevig verlangt om te ademen en om geaccepteerd te worden als wie hij is. Maar noch de vader, noch de moeder blijken daar op voorbereid: ze schenken hem zelfs geen aandacht! Dan voelt het kind zich verlaten en neemt heel de ontgoocheling die met zijn komst te maken heeft diep in zich op. Als hij groter wordt, zal hij aan het verlangen van zijn ouders willen beantwoorden. Heel vaak blijft de houding van de ouders dubbelzinnig: ze zullen hem bijvoorbeeld meisjeskleren aantrekken of typisch vrouwelijke karweitjes laten opknappen. Als het een meisje is in het omgekeerde geval, zal zij zich gedragen als een mislukte jongen, niet alleen in de manier waarop ze zich kleedt, maar ook door typisch mannelijke sporten en andere activiteiten te beoefenen die beter bij mannen passen.

De reacties van andere familieleden zullen deze arme geprogrammeerde kinderen evenmin helpen. Ze schamen zich vaak over hen en zouden willen dat ze er niet waren, eerder dan hun seksuele dubbelslachtigheid te aanvaarden. Hoeveel ouders liggen nochtans niet aan de basis van dit probleem, omdat ze het geslacht van het kind al geprogrammeerd hebben in de moederschoot. Sommigen zijn homoseksueel geworden als gevolg van de seksuele relaties die de moeder nog had enkele weken tot kort voor de geboorte. Het kind aanvaardt deze agressie niet. Met een geluidloze schreeuw zegt het: "Ik ben hier!" Maar de passie luistert niet naar deze stille schreeuw, ze toont geen respect voor de aanwezigheid van het kind in de moederschoot, ze is enkel uit op seksuele bevrediging. Dan maakt het kind een keuze voor de dood. Het wordt geboren met een heftige verbittering tegenover de vader, terwijl het eigenlijk een immense behoefte heeft aan zijn tederheid. In zijn onderbewuste is het niet in staat om vergeving te schenken, en het voelt zich verscheurd van binnen. In zijn zoektocht naar zijn vader krijgt hij de neiging om mannen op te zoeken. Ondertussen evolueert zijn eigen seksualiteit steeds meer gestoord, en hij ontwikkelt ongezonde neigingen.

Sommige vrouwen zijn ongelukkig in hun huwelijk: ze concentreren dan al hun aandacht en liefde op het kind dat ze verwachten. "Als het maar geen jongen is, dan zal hij als man geen enkele vrouw zo kunnen doen lijden!"

Als het zo sterk beïnvloed wordt door deze heftige verlangens van de moeder, dan wordt het kind dat ze verwacht sterk geconditioneerd door vrouwelijke trekken en houdingen vanaf de

moederschoot.

De bezitsdrang die een moeder uitoefent op haar kind vanaf de ontvangenis, in het bijzonder alles wat zij doet om de man te verdringen, alles wat aan het vaderschap en aan de rechten van de man raakt, wordt door het kind ervaren als een programmering. Na de geboorte kan hij slechts op één manier overleven: door zich te identificeren met zijn moeder.

Aldus wordt in hem een gezond vaderbeeld vernield, en zal hij dus geneigd zijn om infantiel te blijven en homoseksueel te worden.

Erfelijkheid speelt ook een rol. Als er in het voorgeslacht homoseksuelen zijn, ofwel als de moeder of de vader een seksuele ambivalentie vertonen, zullen de kinderen vatbaar zijn voor homoseksuele neigingen.

Sommige kinderen draaien zich om in de moederschoot als gevolg van ervaringen die zij aanvoelen als een pijnlijke agressie tegen hun bestaan. Soms worden ze dan in die houding opnieuw genegeerd door de seksuele relatie van hun ouders. Niet alleen lopen ze aldus het risico om homoseksueel te worden, maar ze kunnen ook daadwerkelijk gebukt gaan onder het vermoeden van hun sluimerende homoseksualiteit.

Maar het is bewonderenswaardig hoe de Heer herstelt en deze psychische verwondingen geneest als hij ingrijpt. Als hij in het Evangelie zegt: “Sta op!”, zegt hij dat ook nu tegen de vele wanhopigen die zich al zo lang in een doodlopende straat bevinden. Als ze de genezende kracht van Jezus ondervinden, zullen ze ook hun waardigheid als schepsel en hun ware identiteit terugvinden.

Volgend getuigenis toont dit duidelijk:

“Ik schrijf deze brief van ganser harte om te getuigen dat God zijn kinderen bemint. Als een jonge man of vrouw ooit zo’n zware strijd zou moeten doormaken als ikzelf, dan moeten ze weten dat voor God alles mogelijk is, als wij hem toelaten om in ons te handelen.

Ik ben geboren in een gezin met dertien kinderen. Mijn moeder had altijd veel problemen tijdens elk van haar zwangerschappen, zodat ze niet in staat was om mij op het ogenblik van de conceptie met liefde te ontvangen. Maar mijn kindertijd is gelukkig verlopen. Ik ben opgevoed in onschuld, zonder dat iemand me had voorgelicht. Aldus deed ik in mijn onschuld toen ik acht was, een ervaring op die mij sterk verwond heeft. Een kind uit de buurt deed mij mijn seksualiteit ontdekken, een ervaring die mijn leven heeft getekend.

In mijn hart beschuldigde ik God van wat zich had voorgedaan en ik twijfelde of ik nog in de hemel kwam. Ik beschuldigde mijn vader in alle stilte omdat hij me niet had voorgelicht en mij niet gewaarschuwd had voor de gevaren die een kind kan lopen.

Mijn adolescentie verliep moeilijk, want ik besepte dat ik door jongens aangetrokken werd. Als ik masturbeerde, dacht ik altijd terug aan het onschuldig kind dat ik vroeger was geweest. Zo werd ik volwassen met een misgroeide seksualiteitsbeleving. Ik leefde in angst, in onzekerheid en leed onder mijn minderwaardigheidsgevoelens. Mijn broers wezen me af zonder dat ze zich er bewust van waren, en ik had bovendien geen enkele aanleg voor sport. Ik had schrik om vrienden te maken uit angst dat ze mijn probleem zouden ontdekken.

Mijn moeder gaf me niet altijd wat mijn kinderhart verlangde, want ik had zoveel broers. Daarom begon ik in huis een handje toe te steken om haar liefde te kopen en haar aandacht te trekken. Ik deed van die typisch vrouwelijke dingen in het huishouden zoals de was, schoonmaken, maaltijden klaarmaken enz. Ondertussen nam de angst voor energieke vrouwen toe, maar van erg vrouwelijke vrouwen hield ik wél. Nochtans maakten ook zij me bang, want ik voelde me erg minderwaardig en wist niet hoe ik hen moest benaderen.

Ik had het gevoel dat ik een homo was. Ik kon niet horen praten over dit onderwerp zonder

helemaal in de war te geraten. Ik had dan de indruk dat ze me beschuldigden en dat mijn geardheid ontdekt was. Ik had nog nooit de gelegenheid gehad om tot daden over te gaan, maar er lag een zwaar gewicht op mijn hart. Op een dag ben ik gezwicht voor de bekering en had ik omgang met een jongen. Onze relatie duurde ongeveer anderhalf jaar. Ik wist dat de Heer mij uit deze misstap zou komen redden, maar ik geloofde niet dat hij me definitief zou kunnen genezen.

Ik heb toen met Gods genade het besluit genomen om een ignatiaanse retraite te volgen. Tijdens die retraite toonde de Heer mij de oorzaak van mijn afwijkende seksuele geardheid.

Ik realiseerde me dat ik de plaats van mijn moeder had ingenomen. Maar hoe en waar?

Ik begreep dat ik ontvangen werd op een ogenblik dat ze niet openstond voor een nieuwe zwangerschap. Ik voelde dat ik door haar niet aanvaard of bemind werd en dat ik dus in de moederschoot al de keuze voor de dood gemaakt had.

Mijn geboorte verliep moeilijk, want ik wilde niet geboren worden. Heel mijn leven bleef verbonden met het hare, want ik had nooit de navelstreng doorgesneden.

Toen de priester mij het sacrament van de verzoening en van de ziekenzalving gaf, bad hij over elke maand van de zwangerschap. Toen hij aan het moment van mijn geboorte kwam, sneed hij in gebed de band door die mij aan mijn moeder kluisterde. Ik heb toen de grootste bevrijding van mijn leven ervaren!

Gedurende 36 jaar had ik in zekere zin het beeld van mijn moeder in mij gedragen. Ik had mij als het ware met haar vereenzelvigd. Vandaag voel ik mij echt een man, en mijn houding naar vrouwen toe is geleidelijk aan veranderd. De Heer bevestigt mij als man. Hij is in mij het beeld van de man, dat door de zonde was beschadigd, helemaal komen herstellen.

Deze afwijzing door mijn moeder tijdens de zwangerschap, heeft in mij ook het beeld van God misvormd. In mijn ogen overlaadde hij mij eerst met vertroosting, maar trok haar dan onmiddellijk terug en beproefde me dan met tweestrijd, met geestelijke troosteloosheid en met innerlijke verlatenheid. Ik had het moeilijk om een geschenk van mijn vader van harte taan te nemen. Zo voelde ik me ook tegenover God. In mijn eigen ogen was ik onwaardig en alleen maar schuldig, ik verdiende geen liefde, ik verdiende niets. Heiligheid was voorbehouden voor enkele uitverkorenen, ofwel verkreeg men haar door veel beproevingen. Volgens mij schepte God er behagen in zijn kinderen te zien lijden.

Ik wilde dus de liefde van mijn moeder kopen en haar aandacht trekken. Het enige middel om dat te doen, waren karweitjes, waarin ik het risico liep mijzelf uit te putten.

God toonde me dat Hij me liefhad als een zoon, dat ik niets hoefde te betalen omdat Christus alles al op zich genomen had. Eén ding volstond: mij door hem laten beminnen en zijn vaderliefde aannemen.

Vandaag zie ik duidelijk dat wijzelf onze grootste vijand zijn als we onszelf niet aanvaarden zoals we zijn, als we onszelf niet beminnen en ons niet laten beminnen: dat leidt allemaal tot zelfvernietiging. De wonderlijkste ervaring van mijn leven, is dat ik God niet meer hoef te vrezen en dat ik geen angst meer moet hebben voor wat hij van me wil. Want hij wil het geluk voor al zijn kinderen en al wat daartoe bijdraagt.”